"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ନିଜର ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ଭାଗ୍ୟ ଗଢିବା ପାଇଁ ଯୋଗରେ ରହିବାର ଖୁବ୍ ପୁରୁଷାର୍ଥ କର, ସର୍ବଦା ମନେ ରହୁ ଯେ ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅଟେ, ମୋତେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ପୂରା ସମ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ହେବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଯୋଗର ଚାର୍ଟ ରଖିବା ପାଇଁ ମୁସ୍କିଲ୍ କାହିଁକି ଲାଗୁଛି ?

ଉତ୍ତର:- କାହିଁକି ନା କେତେକ ସନ୍ତାନ ଯୋଗକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବେ ବୁଝି ହିଁ ନାହାଁନ୍ତି, ଯୋଗ ଅର୍ଥାତ୍ ମନେ ପକାଇବା ପାଇଁ ବସୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧି ବାହାରେ ଏଣେତେଣେ ଘୂରିବୁଲୁଛି, ଶାନ୍ତ ହେଉନାହିଁ । ତେଣୁ ସେମାନେ ବାୟୁମଣ୍ଡଳକୁ ଖରାପ କରିଥା'ନ୍ତି । ଯୋଗ ତ କରୁ ହିଁ ନାହାଁନ୍ତି ତେଣୁ ଚାର୍ଟ କିପରି ଲେଖିବେ । ଯଦି କେହି ମିଛ ଲେଖୁଛନ୍ତି ତେବେ ସେମାନଙ୍କୁ ତ ବହୁତ ଦଣ୍ଡ ମିଳିବ । ସତ୍ୟ ପିତାଙ୍କୁ ତ ସତ୍ୟ ହିଁ ଜଣାଇବାକୁ ହେବ ।

ଗୀତ:- ତକଦୀର ଜଗାକର ଆଇ ହୁଁ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମିକ ବାବା ପ୍ରତ୍ୟହ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ଯେତେ ଦୂର ସମ୍ଭବ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ କାହିଁକି ନା ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ସେହି ଅବିନାଶୀ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଅବିନାଶୀ ସୁଖର ଭାଗ୍ୟ ଗଢିବାକୁ ଆସିଛୁ । ତେଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ପବିତ୍ର ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବା ବିନା ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ଭାଗ୍ୟ ଗଢିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ମନେ ରଖ । ଏହା ହିଁ ମୂଳ କଥା । ଏହାକୁ ନିଜ ପାଖରେ ଲେଖି ରଖ । ବାହୁରେ ନାମ ଲେଖିଥାନ୍ତି ନା । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଲେଖିଦିଅ — ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅଟେ, ବେହଦ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ମୁଁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛି କାହିଁକି ନା ମାୟା ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି ସେଥିପାଇଁ ହାତରେ ଲେଖି ଦେଲେ ବାରମ୍ବାର ମନେ ପଡିବ । ମନୁଷ୍ୟ ଭଗବାନଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ନିମନ୍ତେ ବାହୁରେ ଓମ୍ ଅଥବା କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଚିତ୍ର ଆଦି ଲଗାଇଥା'ନ୍ତି । ଏହା ତ ହେଉଛି ନୂଆ ପ୍ରକାରର ସ୍ମୃତି । ଏହାକୁ କେବଳ ଅବିନାଶୀ ବାବା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହାକୁ ବୁଝିବା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ତ କ'ଣ ପଦ୍ମାପଦ୍ମ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହେଉଛ । ବାବାଙ୍କୁ ନ ଜାଣିବା କାରଣରୁ ତାଙ୍କ ସ୍ମୃତି ବିନା କାଙ୍ଗାଳ ହୋଇଯାଇଛ । ଏକ ହିଁ ବାବା ଯିଏକି ସଦାକାଳ ପାଇଁ ଜୀବନକୁ ସୁଖୀ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ଆତ୍ମାମାନେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ୟାଦ କରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ବିଲକୁଲ୍ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ବିଦେଶୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କହିବା ଭାରତବାସୀଙ୍କଠାରୁ ଶିଖିଛନ୍ତି । ଭାରତର ପତନ ହେବାରୁ, ସମସ୍ତଙ୍କର ପତନ ହୋଇଛି । ନିଜର ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କର ପତନ ପାଇଁ ଭାରତ ହିଁ ଦାୟୀ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଏଠାକୁ ଆସି ଭାରତକୁ ସ୍ୱର୍ଗ ସତ୍ୟଖଣ୍ଡ କରାଉଛି । ଏପରି ସ୍ୱର୍ଗ ରଚୟିତାଙ୍କର କେତେ ଗ୍ଲାନି କରିଦେଇଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ଭୁଲିଯାଇଥିବାରୁ ଲେଖା ଯାଇଛି ୟଦା ୟଦା ହିଁ ଧମସ୍ୟ...ଏହାର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ ବାବା ହିଁ ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ମହାନତା ତ ଏକା ବାବାଙ୍କର ଅଟେ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି ନିଶ୍ଚୟ, ଶିବ-ଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଶିବଜୟନ୍ତୀର ମହତ୍ତ୍ୱ ରଖି ନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ଶିବ ଭାରତରେ ଅବତରିତ ହୋଇଛନ୍ତି, ଯାହାର ଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । ସେ ହିଁ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ଆଉ ସମସ୍ତେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଆମର ଧର୍ମ ଅମୁକ ସମୟରେ ଅମୁକ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ପୂର୍ବରୁ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ହିଁ ଥିଲା । ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମର ଅସ୍ତିତ୍ୱ କିପରି ଲୋପ ପାଇଗଲା ଏ ବିଷୟରେ ଆଦୌ ଜ୍ଞାନ ହିଁ ନାହିଁ । ଏବେ ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ବାବା ହିଁ ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ, ଆଉ କାହାର ବି ମହିମା ନାହିଁ । ଧର୍ମସ୍ଥାପକଙ୍କର କ'ଣ ମହିମା କରାଯିବ । ବାବା ହିଁ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା ଏବଂ ପତିତ ଦୁନିଆର ବିନାଶ କରାଇ ତୁମକୁ ମାୟା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଉଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର କଥା । ସାରା ସଂସାରରେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି । ସ୍ଥୂଳ ଲଙ୍କା ରାଜ୍ୟର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଏହି ହାର ଜିତ୍ର କାହାଣୀ ମଧ୍ୟ ଭାରତ ଉପରେ ଆଧାରିତ । ବାକି ସବୁ ଶାଖା ପ୍ରଶାଖା ଅଟନ୍ତି । ଭାରତରେ ହିଁ ଦୁଇ ମୁକୁଟଧାରୀ ଏବଂ ଏକ ମୁକୁଟଧାରୀ ରାଜା ହୋଇଥା'ନ୍ତି ଆଉ ଯେଉଁ ବଡ-ବଡ ବାଦଶାହମାନେ ଶାସନ କରିଯାଇଛନ୍ତି, କେବଳ ଦେବୀ-ଦେବତାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କାହା ମସ୍ତକରେ ଆଲୋକର ମୁକୁଟ ନଥାଏ । ଦେବତାମାନେ ତ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ ଥିଲେ ନା । ବାସ୍ତବରେ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ପରମପିତା, ପତିତ-ପାବନ କୁହାଯାଉଛି । ୟାଙ୍କୁ କିପରି ଲାଇଟ୍ ଦର୍ଶାଯାଇପାରିବ । ବିନା ଲାଇଟ୍‌ଧାରୀ ପତିତ ହେଲେ ହିଁ ଲାଇଟ୍ ଦର୍ଶାଯାଇପାରିବ । ଶିବବାବା ତ ସଦା ଲାଇଟ୍ ଜ୍ୟୋତିବିନ୍ଦୁ । ବିନ୍ଦୁ ଉପରେ କିପରି ଲାଇଟ୍ ଦେଇହେବ । ଦିନକୁ ଦିନ ତୁମକୁ ବହୁତ ଗୁହ୍ୟ ଗୁହ୍ୟ କଥା ବୁଝାଯାଉଛି, ଯିଏ ଯେତେ ବୁଦ୍ଧିରେ ଧାରଣ କରିପାରିବ । ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ୟାଦର ଯାତ୍ରା । ଏଥିରେ ମାୟାର ବହୁତ ବିଘ୍ନ ପଡୁଛି । ଯଦିଓ କେତେକ ସନ୍ତାନ ଚାର୍ଟରେ ୫୦-୬୦ ପ୍ରତିଶତ ମଧ୍ୟ ଲେଖୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବେ ବୁଝିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ୟାଦର ଯାତ୍ରା କାହାକୁ କୁହାଯାଉଛି । ପଚାରୁଛନ୍ତି — ଏହି ଅବସ୍ଥାକୁ ଯୋଗ କୁହାଯିବ କି ? ବହୁତ ମୁସ୍କିଲ୍ ଅଟେ । ତୁମେ ଏଠାରେ ୧୦-୧୫ ମିନିଟ୍ ବସୁଛ, ସେଥିରେ ମଧ୍ୟ ଯାଞ୍ଚ କର — ସ୍ମୃତି ଭଲ ଭାବରେ ରହିଛି ? ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହି ପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି ତେଣୁ ସେମାନେ ବାୟୁମଣ୍ଡଳକୁ ଖରାପ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ଅନେକ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି ସ୍ମୃତିରେ ନ ରହିବା କାରଣରୁ ବିଘ୍ନ ପକାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସାରାଦିନ ବୁଦ୍ଧି ବାହାରେ ଘୂରୁଛି । ତାହା କଣ ଏଠାରେ ବସିଲେ ଶାନ୍ତ ହୋଇଯିବ, ସେଥିପାଇଁ ୟାଦର ଚାର୍ଟ ମଧ୍ୟ ରଖୁନାହାଁନ୍ତି । ମିଛ

ଲେଖିବା ଦ୍ୱାରା ତ ଆହୁରି ଅଧିକ ଦଣ୍ଡ ପଡିବ । ବହୁତ ସନ୍ତାନମାନେ ଭୁଲ୍ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଲୁଚାଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟ କଥା କହୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଯଦି ବାବା ପଚାରିଲେ ଏବଂ ମିଛ କହିଲ ତେବେ କେତେ ଦୋଷ ହୋଇଯିବ । ଯେତେ ଅଧିକ ଖରାପ କାମ କରିଥିବ ତେବେ ସତ୍ୟ କହିବାରେ ଲଜ୍ୟା ଆସିବ । ପ୍ରାୟତଃ ସବୁ ମିଛ କହିବେ ମିଛ ମାୟା, ମିଛ କାୟା... ଅଟେ ନା, ଏକଦମ୍ ଦେହ- ଅଭିମାନରେ ଆସିଯାଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟ ଶୁଣାଇବା ତ ଭଲ କଥା, ଏହା ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ଶିଖିବେ । ଏଠାରେ ତ ସତ୍ୟ କହିବାକୁ ପଡିବ । ଜ୍ଞାନ ସହିତ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତି ମଧ୍ୟ ଜରୁରୀ ଅଟେ କାହିଁକି ନା ଏହା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ନିଜର ଏବଂ ବିଶ୍ୱର କଲ୍ୟାଣ ହେବ । ଜ୍ଞାନ ବୁଝାଇବା ତ ବହୁତ ସହଜ ଅଟେ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାରେ ହିଁ ମେହେନତ ରହିଛି । ବାକି ବୀଜରୁ ବୃକ୍ଷ କିପରି ବାହାରୁଛି, ଏକଥା ତ ସମସ୍ତେ ଜାଣିଛନ୍ତି । ବୁଦ୍ଧିରେ ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ରହିଛି, ବୀଜ ଏବଂ ବୃକ୍ଷର ଜ୍ଞାନ ରହିଛି ନା । ବାବା ତ ସତ୍ୟ, ଚୈତନ୍ୟ, ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କ ପାଖରେ ହିଁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ଏହା ବିଲ୍କୁଲ୍ ଅସାଧାରଣ କଥା ଅଟେ । ଏହା ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିରୂପୀ ବୃକ୍ଷ ଅଟେ । ଏକଥା କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ନେତି-ନେତି କରି ଚାଲିଗଲେ । ଅବଧିକୁ ହିଁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ତ ବାକି କ'ଣ ଜାଣିବେ । ତୁମ ମଧ୍ୟରେ ବି ବହୁତ କମ୍ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ଆଲୋଚନା ଚକ୍ର ମଧ୍ୟ ଡକାଯାଉଛି । ନିଜ-ନିଜର ବିଚାର ଦିଅନ୍ତୁ । ବିଚାର ତ ଯେକେହି ବି ଦେଇପାରିବେ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଯାହାଙ୍କର ନାମ ଅଛି ସେ ହିଁ କେବଳ ବିଚାର ଦେବେ । ଆମର ନାମ ତ ଆଲୋଚନା ଚକ୍ରରେ ନାହିଁ, ଆମେ କିପରି ବିଚାର ଦେବୁ । ଏଭଳି ଭାବନା ଠିକ୍ ନୁହେଁ, କେହି ବି ସେବା ଅର୍ଥେ କୌଣସି ବିଚାର ଥିଲେ, ଉପଦେଶ ଥିଲେ ଲେଖିପାରିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମନରେ କୌଣସି ବିଚାର ଆସିଲେ ଲେଖିବା ଦରକାର ଯେ ବାବା ଏହି ଉପାୟରେ ସେବା ବହୁତ ବଢିପାରିବ । ଯେକେହି ବି ବିଚାର ଦେଇପାରିବେ । ଦେଖିବା କେଉଁ-କେଉଁ ପ୍ରକାରର ବିଚାର ଦେଇଛନ୍ତି । ବାବା ତ କହୁଛନ୍ତି — କେଉଁ ଉପାୟରେ ଆମେ ଭାରତର କଲ୍ୟାଣ କରିବୁ, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସନ୍ଦେଶ ଦେବୁ । ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ବିଚାର ବିମର୍ଶ କରି ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାଅ । ମାୟା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଅଜ୍ଞାନ ନିଦ୍ରାରେ ଶୁଆଇ ଦେଇଛି । ବାବା ସେତେବେଳେ ଆସନ୍ତି ଯେତେବେଳେ ମୃତ୍ୟୁ ସମ୍ମୁଖରେ ଥାଏ, ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କର ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥା ଅଟେ, ପଢ ବା ନପଢ, ନିଶ୍ଚୟ ମରିବାକୁ ହେବ । ପ୍ରସ୍ତୁତି କର ବା ନ କର, ନୂଆ ଦୁନିଆ ନିଶ୍ଚୟ ସ୍ଥାପନ ହେବ । ଭଲ ଭଲ ସନ୍ତାନମାନେ ନିଜର ପ୍ରସ୍ତୁତି ଚଳାଇଛନ୍ତି । ସୁଦାମାଙ୍କ ଉଦାହରଣର ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି — ମୁଠାଏ ଚାଉଳ ଦେଇ ସବୁ ସମ୍ପତ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତି କଲେ । ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି ବାବା ଆମକୁ ମଧ୍ୟ ମହଲ ମିଳିବା ଦରକାର, ତାଙ୍କ ପାଖରେ ତ ଚାଉଳ ମୁଠିଏ ହିଁ ଅଛି ତେବେ କ'ଣ କରିବେ । ବାବା ମଧ୍ୟ ମମ୍ମାଙ୍କ ଉଦାହରଣ ଦେଉଛନ୍ତି — ଚାଉଳ ମୁଠାଏ ମଧ୍ୟ ଆଣିନଥିଲେ । ପୁଣି କେତେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଉଛନ୍ତି, ଏଥିରେ ପଇସାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ୟାଦରେ ରହି ନିଜ ସମାନ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କର ତ କୌଣସି ପାଉଣା ଆଦି ନେବାର ନାହିଁ । ଭାବୁଛନ୍ତି ଆମ ପାଖରେ ପଇସା ପଡିରହିଛି ତେବେ କାହିଁକି ଯଜ୍ଞରେ ସ୍ୱାହା ନକରିବୁ । ବିନାଶ ତ ନିଶ୍ଚୟ ହେବ । ସବୁ ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଯିବ । ସେଥିରୁ କିଛି ତ ସଫଳ କରିଦିଏ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ କିଛି ନା କିଛି ଦାନ ପୁଣ୍ୟ ଆଦି ନିଶ୍ଚୟ କରିଥାନ୍ତି । ତାହା ହେଉଛି ପାପ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପାପ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଦାନ-ପୁଣ୍ୟ । ତଥାପି ତା'ର ଅଳ୍ପକାଳ ପାଇଁ ଫଳ ମିଳିଥାଏ । ଧରିନିଅ କେହି ୟୁନିଭରସିଟୀ, କଲେଜ ଆଦି ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି, ପଇସା ଅଧିକ ଅଛି, ଧର୍ମଶାଳା ଆଦି ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କୁ ପରଜନ୍ମରେ ଘରଦ୍ୱାର ଆଦି ଭଲ ମିଳିଯିବ । କିନ୍ତୁ ରୋଗ ଆଦି ତ ହେବ ନା । ମନେକର କେହି ଡାକ୍ତରଖାନା ତିଆରି କରିଥିବେ ତେବେ ତାଙ୍କର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଭଲ ରହିବ । କିନ୍ତୁ ତାହା ଦ୍ୱାରା ସବୁ କାମନା ତ ପୁରଣ ହୋଇନଥାଏ । ଏଠାରେ ତ ଅବିନାଶୀ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତୁମର ସବୁ କାମନା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଉଛି ।

ତୁମେ ନିଜେ ପବିତ୍ର ହେଉଛ ତେଣୁ ତୁମର ସବୁ ଧନ ବିଶ୍ୱକୁ ପବିତ୍ର କରାଇବା ସେବାରେ ଲାଗିବା ଉଚିତ୍ । ଅଧାକଳ୍ପ ପାଇଁ ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତି ଦେଉଛ । ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି ଆମକୁ ଶାନ୍ତି କିପରି ମିଳିବ । ଶାନ୍ତି ତ ଶାନ୍ତିଧାମରେ ମିଳିବ ଏବଂ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏକ ଧର୍ମ ହେବା କାରଣରୁ ସେଠାରେ ଅଶାନ୍ତି ରହିବ ନାହିଁ । ଅଶାନ୍ତି ଥାଏ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ନା — ରାମ ରାଜା ରାମ ପ୍ରଜା... ତାହା ହେଉଛି ଅମରଲୋକ । ଅମରଲୋକରେ ମୃତ୍ୟୁ ଅକ୍ଷର ରହିବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ବସୁ-ବସୁ ଅଚାନକ ମରିଯାଉଛନ୍ତି, ଏହାକୁ ମୃତ୍ୟୁଲୋକ, ତାକୁ ଅମରଲୋକ କୁହାଯାଉଛି । ସେଠାରେ ଅକାଳ ମୃତ୍ୟୁ ନଥାଏ । ପୁରୁଣା ଶରୀର ଛାଡି ପୁଣି ଶିଶୁ ହୋଇଯାନ୍ତି । ରୋଗ ହୁଏ ନାହିଁ । ତୁମର କେତେ ଫାଇଦା ହେଉଛି । ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀଙ୍କ ମତରେ ତୁମେ ସଦା ନିରୋଗୀ ହେଉଛ । ତେଣୁ ଏପରି ଆତ୍ମ ଉନ୍ନତିର କେତେ କେନ୍ଦ୍ର ଖୋଲିବା ଉଚିତ୍ । ଅଳ୍ପ କେତେ ଜଣ ଆସିଲେ ମଧ୍ୟ ଏହା କ'ଣ କମ୍ କଥା । ବର୍ତ୍ତମାନ କୌଣସି ବି ମନୁଷ୍ୟ ଡ୍ରାମାର ଅବଧିକୁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ପଚାରୁଛନ୍ତି ତୁମକୁ ପୁଣି ଏସବୁ କିଏ ଶିଖାଇଛନ୍ତି । ଆରେ, ଆମକୁ ବାବା ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଏତେ ଢେର ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀ ଅଛନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ବି.କେ ଶିବବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟ । ତୁମେ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ସନ୍ତାନ ଅଟ । ଇଏ ବ୍ରହ୍ମା ହେଲେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଆଦିପିତା । ଏହାଙ୍କଠାରୁ ଆମେ ବି.କେମାନେ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛୁ । କୁଟୁମ୍ବ ସବୁ ଥାଏ ନା । ତୁମର ଦେବୀ-ଦେବତା କୁଳ ବହୁତ ସୁଖଦାୟୀ ଅଟେ । ଏଠାରେ ତୁମେ ଉତ୍ତମ ହେଉଛ ପୁଣି ସେଠାରେ ରାଜ୍ୟ କରିବ । ଏହା କାହାର ବୁଦ୍ଧିରେ ନଥିବ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଯାଇଛି ଯେ ଦେବତାମାନଙ୍କ ପାଦ ଏହି ତମୋପ୍ରଧାନ ଦୁନିଆରେ ପଡିପାରିବ ନାହିଁ । ଜଡ ଚିତ୍ରର ଛାୟା ପଡିପାରେ । ଚୈତନ୍ୟରେ ଦେବାଦେବୀଙ୍କ ପାଦ ଏଠାରେ ପଡିପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ପ୍ରଥମତଃ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ରୁହ, କୌଣସି ବିକର୍ମ କର ନାହିଁ ଏବଂ ସେବାର ଯୁକ୍ତି ରଚନା କର । ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି — ବାବା, ଆମେ ତ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ପରି ହେବୁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମ ତୁଣ୍ଡ ସୁତୁଣ୍ଡ ହେଉ । କିନ୍ତୁ

ଏଥିପାଇଁ ମେହନତ ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ । ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବାକୁ ହେଲେ ନିଜ ସମାନ ତିଆରି କରିବାର ସେବା କର । ତୁମେ ଦିନେ ଦେଖିବ — ଜଣେ-ଜଣେ ପଣ୍ଡା ରାଜଯୋଗୀ ଶିକ୍ଷିକା ନିଜ ସାଥିରେ ୧୦୦-୨୦୦ ଯାତ୍ରୀ ମଧ୍ୟ ନେଇ ଆସିବେ । ଆଗକୁ ଗଲେ ଏ ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖିବ । ପୂର୍ବରୁ କ'ଣ କିଛି କହି ହେବ କି । ଯାହା ହେଉଥିବ ତାହା ଦେଖୁଥିବ ।

ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର ଡ୍ରାମା । ବାବାଙ୍କ ସହିତ ତୁମର ସବୁଠାରୁ ମୁଖ୍ୟ ଅଭିନୟ ରହିଛି । ଯାହାକି ତୁମେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ନୂଆ କରୁଛ । ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ । ଏବେ ତୁମେ ସୁଖଧାମର ମାଲିକ ହେଉଛ । ସେଠାରେ ଦୁଃଖର ଚିହ୍ନ-ବର୍ଣ୍ଣ ରହିବ ନାହିଁ । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ଦୁଃଖହର୍ତ୍ତା, ସୁଖକର୍ତ୍ତା । ଏଠାକୁ ଆସି ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ କରୁଛନ୍ତି । ଭାରତବାସୀ ଭାବୁଛନ୍ତି ଆମ ପାଖେ ଏତେ ଧନ ଅଛି, ବଡ-ବଡ ମହଲ ଅଛି, ବିଜୁଳି ଅଛି, ବାସ୍ ଏହିଠାରେ ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗ ରହିଛି । ଏସବୁ ହେଲା ମାୟାର ପମ୍ପ ଆଡମ୍ବର । ସୁଖ ପାଇଁ ବହୁତ ସାଧନ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ବହୁତ ବଡ-ବଡ ମହଲ, ଘର ଆଦି ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି ପୁଣି ଅଚାନକ କିପରି ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଯାଉଛି । ସେଠାରେ ମୃତ୍ୟୁର ଭୟ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ଅଚାନକ ମରିଯାଉଛନ୍ତି ପୁଣି କେତେ ଶୋକ କରୁଛନ୍ତି । ପୁଣି ସମାଧି ପାଖରେ ଯାଇ କେତେ ଲୁହ ବୁହାଉଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ନିଜସ୍ୱ ନୀତି-ପ୍ରଥା ରହିଛି । ଅନେକ ମତ ରହିଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏପରି କଥା ରହିବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ତ ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡି ଆଉ ଗୋଟିଏ ନେବେ । ତୁମେ କେତେ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତି କରିବାକୁ ଯାଉଛ । ସେଥିପାଇଁ କେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ଦରକାର । ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାରେ ମତ ନେବା ଉଚିତ୍ । ଗୁରୁ ଅଥବା ପତିଙ୍କ ମତ ନେଇଥାନ୍ତି ଅଥବା ନିଜ ମତରେ ଚାଲିଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଆସୁରୀ ମତ କ'ଣ କାମ ଦେବ । ଆସୁରୀ ଦୁନିଆ ଆଡକୁ ହିଁ ଆକର୍ଷିତ କରିବ । ଏବେ ତୁମକୁ ମିଳୁଛି ଈଶ୍ୱରୀୟ ମତ, ଏହା ଶ୍ରେଷ୍ଠରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମତ ସେଥିପାଇଁ ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି — ଶ୍ରୀମତ ଭଗବାନୁବାଚ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଶ୍ରୀମତ ଦ୍ୱାରା ସାରା ବିଶ୍ୱକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କରୁଛ । ସେହି ସ୍ୱର୍ଗର ତୁମେ ମାଲିକ ହେଉଛ ସେଥିପାଇଁ ତୁମକୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଦମରେ ଶ୍ରୀମତ ନେବାକୁ ହେବ କିନ୍ତୁ କାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ନଥିଲେ ପୁଣି ଶ୍ରୀମତ ପାଳନ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯଦି କାହାର ନିଜସ୍ୱ କିଛି ବୁଦ୍ଧି ଅଛି ବା ରାୟ ଅଛି ତେବେ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଲେଖି ପଠାଇଦିଅ । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି କେଉଁ କେଉଁ ମାନେ ବିଚାର ଦେବା ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ନୂଆ-ନୂଆ ସନ୍ତାନ ଆସୁଛନ୍ତି । ବାବା ତ ଜାଣିଛନ୍ତି ନା କେଉଁମାନେ ଭଲ ଭଲ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି । ଦୋକାନୀ ମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ରାୟ ବାହାର କରିବା ଦରକାର — ଏପରି ଉପାୟ କରନ୍ତୁ ଯେପରି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ମିଳିବ । ଦୋକାନରେ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତ ଗ୍ରାହକଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତି ତ ଦିଅ । ଭାରତରେ ସତ୍ୟଯୁଗ ଥିବା ସମୟରେ ଏକ ଧର୍ମ ଥିଲା । ଏଥିରେ ନାରାଜ ହେବାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା ଜଣେ ଅଟନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ମୋତେ ୟାଦ କଲେ ତୁମର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ ହୋଇଯିବ, ଆଚ୍ଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲି ସାରା ବିଶ୍ୱକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କରିବାର ସେବା କରିବାକୁ ହେବ । ବହୁତଙ୍କୁ ନିଜ ସମାନ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଆସୁରୀ ମତଠାରୁ ନିଜକୁ ଦୂରେଇ ରଖିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଯୋଗର ମେହନତ ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମାକୁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ କରିବାକୁ ହେବ । ସୁଦାମା ଭଳି ଯାହା କିଛି ଚାଉଳ ମୁଠି ଅଛି ତାକୁ ସବୁ ସଫଳ କରି ନିଜର ସର୍ବ ମନୋକାମନା ସିଦ୍ଧ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ପରୀକ୍ଷା ଏବଂ ସମସ୍ୟା ସମୟରେ ଭାଙ୍ଗି ପଡିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ମନୋରଞ୍ଜନର ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ସଦା ବିଜୟୀ ହୁଅ । ଏହି ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ଜୀବନରେ ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ଝଡଝଞ୍ଜା ଏବଂ ବିପରୀତ ପରିସ୍ଥିତି ତ ନିଶ୍ଚିତ ଆସିବ କାରଣ ଜନ୍ମ ନେବା ମାତ୍ରକେ ଆଗକୁ ବଢିବାର ଲକ୍ଷ୍ୟ ରଖିବା ଅର୍ଥ ପରୀକ୍ଷା ଏବଂ ସମସ୍ୟାକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦେବା । ଯେବେକି ରାସ୍ତାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡିବ କିନ୍ତୁ ରାସ୍ତା କଡରେ ଥିବା ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖାଯିବ ନାହିଁ — ଏହା କିପରି ସମ୍ଭବ ହେବ! ତେବେ ସେହି ଦୃଶ୍ୟଗୁଡିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଯଦି ସେଗୁଡିକୁ ଠିକ୍ କରିବାରେ ଲାଗିପଡୁଛ ତେବେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାର ସଂଯୋଗ ଢିଲା ହୋଇଯାଉଛି ଏବଂ ସେଥିରୁ ମନୋରଞ୍ଜନର ଅନୁଭବ କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ମନକୁ ଉଦାସ କରିଦେଉଛ ଅର୍ଥାତ୍ ଭାଙ୍ଗିପଡୁଛ । ସେଥିପାଇଁ ସେହି ଦୃଶ୍ୟ ଗୁଡିକୁ ବାଃ ବାଃ କରି ଆଗକୁ ବଢିଚାଲ ଅର୍ଥାତ୍ ସଦା ବିଜୟୀ ଭବର ବରଦାନୀ ହୁଅ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ମର୍ଯ୍ୟାଦାର ସୀମା ଭିତରେ କର୍ମ କରିବା ଅର୍ଥାତ୍ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେବା ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****